

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A.V.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupcích ze dne 10.6.2014, č. j. MSK 65660/2014

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 25.8.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2014, č. j. MSK 65660/2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 27.2.2014 o přestupcích dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalobce žádný přestupek nespáchal. Žalovaný automaticky potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by se zajímal, zda správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav. Žalobce uvedl, že byl kontrolován policisty na místě výjezdu ze soukromého areálu nacházejícího se na ulici Na Kopci v Havířově. Žalobce pouze popojížděl se svým vozem od provozovny společnosti Pk-pneu do autoservisu Sien

Solution. V žádném případě své vozidlo neužil na pozemní komunikaci. Správní orgán se žádným způsobem nezabýval otázkou, zda žalobce řídil a provozoval své vozidlo na pozemní komunikaci ve smyslu silničního zákona. Žalobce si byl vědom toho, že vozidlo po pozemní komunikaci řídit nemůže, proto se s ním pohyboval výhradně v soukromém areálu za účelem jeho přemístění do autoservisu. Ve správním spise neexistuje žádný důkaz, že by žalobce řídil vozidlo při jízdě po veřejné komunikaci.

Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně nedoručoval písemnosti zákonným způsobem. Uvedl, že ve správním řízení si zvolil zástupce, jemuž mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno. Uvedl, že zástupce požádal v odvolání v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu o doručování na elektronickou adresu X. Správní orgán I. stupně nedoručil žádnou písemnost na tuto elektronickou adresu, respektive se o její odeslání nepokusil. Nemohlo tedy dojít k doručení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť tomu musí předcházet uložení písemnosti dle § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, kdy nebyl adresát zastižen při doručování dle § 20 správního řádu. Podle § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje na adresu pro doručování dle § 19 odst. 3 správního řádu, v daném případě na elektronickou adresu.

Nezákonnost postupu žalovaného spočívá i v tom, že vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání. Ve spise absentuje rovněž věrohodný doklad o tom, že by správní orgán I. stupně žalobce vyzval k doplnění odvolání. Dle názoru žalobce je povinností žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně, aby v případě, že podané odvolání neobsahuje žádný projednatelný důvod, vyzval odvolatele v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad podání a doplnění odvolacích důvodů. Žalobce zcela legitimně očekával, že bude správním orgánem vyzván k doplnění odvolání. Na místo toho žalovaný vydal rozhodnutí, které lze označit za překvapivé.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby byla zamítnuta. K námitce, že skutek není přestupkem, neboť se nestal na pozemní komunikaci, žalovaný uvedl, že toto je skutková novota, kterou žalobce ve správním řízení nikdy neuvedl. Tato skutečnost by obecně mohla být důvodem k obnově řízení, nelze jí však zpochybňovat zákonnost již ukončeného správního řízení. Nad rámec toho žalovaný poznamenal, že podle oznámení přestupku i podle shodných svědeckých výpovědí se skutek stal v Havířově v ulici Na Kopci. Tato ulice (jak vyplývá např. z veřejně dostupného portálu www.mapy.cz) začíná křižovatkou s ulicí Orlovskou a končí křižovatkou s ulicí Nad Tratí, přičemž v tom směru z levé strany k této ulici přiléhá areál průmyslových budov, mezi nimiž se nachází mimo jiné provozovny označené žalobcem. Jestliže místo přestupku bylo označeno jako „ulice Na Kopci“ bez dalšího, tak se tím podle žalovaného zjevně rozumí tato ulice a nikoli areál k ní přiléhající, bez ohledu na to, že adresou objektů v tomto areálu je rovněž ulice Na Kopci. Nicméně z faktu, že i pozemní komunikace v tomto areálu jsou označeny názvem ulice, jednoznačně vyplývá, že jde o místní komunikace, na kterých se plně uplatní zákon o provozu na pozemních komunikacích, nikoli o pozemní komunikace účelové. Tvrdí-li žalobce dále, že s vozidlem se pohyboval pouze uvnitř areálu, ale současně uvedl, že ho policisté zastavili při výjezdu z tohoto areálu, pak i kdyby mělo být pravdou, že se vozidlo pohybovalo pouze uvnitř zmíněného areálu přiléhajícího k ulici Na Kopci, má žalovaný za to, že nejde o areál uzavřený, veřejnosti nepřístupný, což je zjevné z faktu, že se zde nacházejí různé provozovny, ke

kterým má veřejnost přístup. I kdyby tedy daná pozemní komunikace nebyla pozemní komunikací místní, nýbrž účelovou (§ 7 zákona č. 13/1997 Sb.), šlo by o pozemní komunikaci veřejně přípustnou, na kterou se zákon o silničním provozu nepochybně vztahuje. Tvrzení žalobce, i kdyby mělo být pravdivé, tedy nemá žádný vliv na posouzení skutku jako přestupku.

Žalovaný považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno pouze jemu jako obviněnému, nikoliv již jeho zmocněnci K. S. Žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že námitka žalobce, že ačkoliv v odvolání požádal o doručování na elektronickou adresu X, správní orgán I. stupně se na tuto adresu nepokusil doručit žádnou písemnost, se může vztahovat na jedinou písemnost, kterou správní orgán I. stupně doručoval žalobci po podání odvolání, a to usnesení ze dne 24.3.2014, kterým byl žalobce vyzván k doplnění důvodů odvolání. Žalovaný uznává, že přehlédl, že správní orgán I. stupně nedoručoval zmocněnci na elektronickou adresu pro doručování X, nýbrž na elektronickou adresu X. V tomto směru má tedy žalobce pravdu. Žalovaný se nicméně domnívá, že v daném konkrétním případě nejde o vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že pan K. S. jako zmocněnec uvádí adresu X, jako adresu pro doručování. Přestože on sám i správní orgány I. stupňů vždy činí pokus o doručení na tuto adresu, aby tak formálně vyhověly požadavku zákona, doručení se doposud nikdy nezdařilo. Tím není míněno pouze to, že adresát nikdy nepotvrdí převzetí zprávy ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu, nýbrž to, že podle zprávy automaticky generované odesílajícími servery, není doručení na doménu sabag.eu technicky možné. K tomu přistupuje skutečnost, že sám K. S. činí podání vůči správním orgánům výhradně z elektronické adresy X. Žalovaný se proto domnívá, že cílem zvolení adresy pro doručování X jmenovaným zmocněncem není urychlení řízení ani jiný podobný důvod (§ 19 odst. 3 správního řádu), nýbrž procesní obstrukce, respektive snaha o „vyrobení“ vady řízení. Žalovaný k této námitce dále uvedl, že z obsahu žaloby je zjevné, že žalobce věděl, že odvolání má obsahovat odvolací důvody, pouze obmyslně podal odvolání jako blanketní a vyčkával, až bude vyzván k doplnění vadného podání. Pokud přitom žalobce tvrdí, že byl zkrácen na právu uvést odvolací důvody, pak současně v žalobě žádný takový odvolací důvod neuvedl. Neuvedl konkrétní důvod, který podle něj způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí s výjimkou námitky uvedené v bodu 2) žaloby, která je však zcela nedůvodná, jak plyne z textu předchozí pasáže vyjádření žalovaného.

Nedůvodná je i námitka žalobce, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného. Poznamenal, že rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce K. S. doručováno v souladu s § 19 odst. 8, odst. 9 správního řádu, a to nejprve na elektronickou adresu pro doručování X a následně na adresu trvalého pobytu zmocněnce, Š., U S. 1622/1, kde nastala fikce doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Doklady o doručování jsou založeny ve spise. K doručování napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce došlo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu, neboť správnímu orgánu byl předložen originál plné moci a zastoupení žalobce zmocněncem K.S.bylo dodatečně prokázáno.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č.

150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 25.8.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zmocněnce 23.6.2014. Poslední den lhůty připadl na sobotu, takže v souladu s § 40 odst. 3 s.ř.s. byl posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí 25.8.2014.

Ze správních spisů žalovaného a Magistrátu města Havířova zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 30.10.2013 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že žalobce dne 30.10.2013 řídil motorové vozidlo Peugeot, RZ X kolem 9.00 hod v Havířově na ulici Na Kopci. Dozorčí službou Dopravního inspektorátu Karviná bylo zjištěno, že uvedené motorové vozidlo nemá platnou STK. Platnost technické prohlídky vypršela v září 2013. Řidič přestupek neuznal a odmítl zaplatit uloženou blokovou pokutu. Bylo mu sděleno, že věc bude postoupena Magistrátu města Havířov. Žalobce se odmítl vyjádřit a odmítl oznámení přestupku podepsat. Totožnost žalobce byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu. Oznámení přestupku sepisoval policista pprap. M. Jako svědek je uveden pprap. S. Součástí spisu je dále úřední záznam z 30.10.2013, v němž policista pprap. M. uvedl, že dne 30.10.2013 v 9.00 hod v Havířově na ulici Na Kopci byl hlídkou Dopravního inspektorátu Karviná ve složení pprap. S. a pprap. M. zákonným způsobem zastaven řidič osobního motorového vozidla tovární značky Peugeot červené barvy, RZ X, jako řidič byl dle předložených dokladů spolehlivě zjištěn a ztotožněn A.V., nar. X, bytem H.-P., Š. 1378/4. Lustrací prostřednictvím dozorčí služby Dopravního inspektorátu Karviná bylo zjištěno, že vozidlo mělo platnou STK do 7.9.2013 a dále bylo lustrací zjištěno, že vozidlo je v převodu, kdy vlastníkem vozidla je od 7.3.2012 výše uvedený řidič. Řidič je podezřelý z přestupku dle § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb. a dle ust. § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Přestupek nebylo možno vyřešit na místě silniční kontroly. Z oznámení o zahájení řízení o přestupcích a předvolání k ústnímu jednání na 6.1.2014 bylo zjištěno, že k jeho doručení žalobci došlo dne 9.12.2013. Žalobci bylo sděleno, že je předvolán jako obviněný z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů tím, že dne 30.10.2013 kolem 9.00 hod v Havířově na ulici Na Kopci jako řidič motorového vozidla Peugeot, RZ X, užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, jako provozovatel motorového vozidla Peugeot, RZ X nepřihlásil silniční motorové vozidlo, které hodlal provozovat na území České republiky k registraci u příslušného obecního úřadu obce

s rozšířenou působností, jako provozovatel motorového vozidla Peugeot, RZ X, provozoval vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, kdy jako provozovatel vozidla neprokázal technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích, neboť platnost technické prohlídky vypršela dne 7.9.2013, tedy provozoval vozidlo bez platného osvědčení vydaného stanicí technické kontroly, čímž porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, § 6 odst. 1, § 37 písm. c), § 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 33 odst. 1, § 59 správního řádu, § 73 odst. 2, § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu. K ústnímu jednání byli jako svědci předvoláni policisté O. M. a D. S.

V protokolu o ústním jednání ze dne 6.1.2014 je zaznamenáno, že se žalobce nedostavil. Správní orgán v souladu s § 51, § 53 odst. 6 správního řádu provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku ze dne 30.10.2013, kartou vozidla ze dne 25.11.2013, výpisem z evidenční karty řidiče a vyslechl svědky O. M. a D. S. Oba policisté vypověděli, že dne 30.10.2013 kolem 9.00 hod prováděli dohled nad BESIP na ulici Na Kopci v Havířově. V rámci tohoto dohledu zákonným způsobem zastavili vozidlo Peugeot, RZ X. Policista O. M. vyzval řidiče k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení osobního motorového vozidla. Řidič byl ztotožněn podle občanského průkazu a podle fotografie, policista D. S. následně provedl lustraci žalobce v policejní databázi a bylo zjištěno, že vozidlo je v převodu na řidiče. Vizuální kontrolou policisté zjistili, že vozidlo nemá platnou STK, řidič policistům sdělil, že je provozovatelem vozidla. Řidiči policisté sdělili, jakého protiprávního jednání se dopustil, a navrhli vyřešení věci v blokovém řízení pokutou 500,- Kč, kterou žalobce odmítl zaplatit. Žalobce s přestupkem nesouhlasil. Žádný důvod nesouhlasu neuvedl. Řidič policistovi M. pouze sdělil, že chce být oznámen na magistrát k dořešení přestupku. Na to byl poučen o dalším postupu a o svých právech. Oznámení přestupku sepsané na místě žalobce odmítl podepsat, důvod neuvedl. Následně bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno elektronické podání, jehož přílohou byl scan plné moci ze dne 4.1.2014, jíž měl žalobce zmocnit pana K. S., bytem Š., U S. 1/622 zastupováním v předmětném správním řízení, v plné moci současně zmocněnec žádal o doručování veškerých písemností na e-mail X. Pan K. S. se následně 21.1.2014 dostavil na Magistrát města Havířova, požádal o kopie listin ze spisu a byla mu předána kopie oznámení přestupku ze dne 30.10.2013 a obsah spisu, a to č. I. 4 a dále č. I. 6-13. Usnesením ze dne 22.1.2014 správní orgán I. stupně vyzval pana K.S., aby ve lhůtě 5 pracovních dnů předložil písemnou plnou moc ze dne 4.1.2014, která byla doručena správnímu orgánu prostřednictvím elektronické zprávy. Usnesení bylo doručeno na elektronickou adresu zmocněnce X. Usnesení bylo doručováno i písemně na adresu trvalého bydliště zmocněnce uvedenou v plné moci, tj. Š., U S. č. p. 1622/1. Zásilky se vrátily správnímu orgánu zpět s tím, že adresát nemá schránku s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí 31.1.2014. Dne 27.2.2014 Magistrát města Havířova vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 30.10.2013 kolem 9.00 hod v Havířově na ulici Na Kopci jako řidič motorového vozidla Peugeot, RZ X, užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, jako provozovatel motorového vozidla Peugeot, RZ X, nepřihlásil silniční motorové vozidlo, které hodlá provozovat na území ČR k registraci u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, jako provozovatel motorového vozidla Peugeot, RZ X provozoval vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, kdy jako provozovatel vozidla neprokázal technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích, neboť platnost technické

prohlídky vypršela dne 7.9.2013, tedy provozoval vozidlo bez platného osvědčení vydaného stanicí technické kontroly, tedy porušením § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, § 6 odst. 1, § 37 písm. c), § 38 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel spáchal naplněním skutkové podstaty přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona o podmínkách provozu vozidel a byla mu uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč. a dále povinnost zaplatit státu náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce v zákonné lhůtě prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, současně byl do spisu založen originál plné moci ze dne 4.1.2014, jíž žalobce zmocnil ve správním řízení k zastupování pana K. S., trvale bytem U S. 1/622, Š., přičemž v originálu plné moci je rovněž uvedeno, že zmocněnec žádá o doručování veškerých písemností na e-mail X. Odvolání bylo podáno blanketní formou a v odvolání zmocněnec žádal o doručování veškerých písemností na adresu X. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24.3.2014 vyzval žalobce k doplnění odvolání proti uvedenému rozhodnutí o přestupcích, a to ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení usnesení a byl poučen o tom, jak má odvolání doplnit, tedy, že má uvést v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí nebo řízení jež mu řízení předcházelo. Usnesení bylo zmocněnci žalobce doručováno na elektronickou adresu X. Přestože došlo k doručení usnesení, zmocněnec žalobce doručení nepotvrdil. Magistrát města Havířova proto přistoupil k zaslání uvedeného usnesení zmocněnci poštou na adresu trvalého bydliště zmocněnce Š., U S. č. p. 1622/1. Protože při doručování adresát nebyl zastižen, byl adresát vyzván k jejímu vyzvednutí na poště s příslušným poučením. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 11.4.2014 a do schránky byla vložena 24.4.2014. Z uvedeného vyplývá, že k doručení zásilky došlo v souladu s ust. § 19 odst. 8, § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu dne 22.4.2014, tj. desátého dne ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena. Zmocněnec žalobce na výzvu správního orgánu k doplnění odvolání nereagoval a správní orgán I. stupně spis předložil s odvoláním žalovanému, který o něm rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 6.10.2014, č. j. MSK 65660/2014 tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Podle ust. § 33 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník pouze jednoho zmocněnce.

Podle ust. § 34 odst. 2 správního řádu, s výjimkou případů, kdy má zastoupený má něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně pochybil, když rozhodnutí doručoval žalobci a nikoli jeho zmocněnci, krajský soud v obecné rovině uvádí, že plná moc, na základě, které se advokát či obecný zmocněnec zavazují zastupovat účastníka správního řízení, může být uzavřena jak ústně, tak písemně. Udělení plné moci je však třeba správnímu orgánu prokázat, což se děje listinou obsahující prohlášení účastníka správního řízení, jímž pověřuje zmocněnce svým zastupováním. Lze ji nahradit i prohlášením učiněným ústně do protokolu. Plná moc je tedy listinou ověřující uzavření

dohody o plné moci. V rozhodnutí č. j. 10 As 266/2014-32 Nejvyšší správní soud konstatoval, že ust. § 33 odst. 1 správního řádu (ani jiné zákonné ustanovení) nestanoví povinnost předkládat správnímu orgánu plnou moc „pouze“ účastníkem – zmocnitelem. Naopak zákon nijak nevylučuje možnost, aby byla plná moc předložena zmocněncem – v daném případě panem K. S., neboť plná moc bývá předkládána současně s jiným úkonem ve věci, který vyhotoví zmocněnec. Krajský soud má za to, že předložil-li pan K. S., který se označoval za zmocněnce žalobce ve správním řízení před správním orgánem I. stupně toliko kopii plné moci, respektive její scan, nejednalo se o písemnou plnou moc ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu, neboť nešlo o originál listiny, či její ověřenou kopii ani dokument vzniklý provedením konverze ve smyslu § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentu. Krajský soud s odkazem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu činí dále závěr, že správní orgán postupoval správně, když k předložení písemné plné moci vyzval toliko jejího předkladatele, tj. pana K. S. Z citovaného § 34 odst. 2 správního řádu vyplývá, že s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručí se písemnost pouze zástupci. V již označeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je konstatováno, že i pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení, nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel). Krajský soud sdílí názor žalovaného, že i za situace, kdy písemná plná moc byla správnímu orgánu I. stupně doručena 27.2.2014, tj. ve stejný den, kdy bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Havířova, které, bylo vypraveno následujícího dne 28.2.2014, jak vyplývá z podacího razítka, jedná se o vadu, která za situace, kdy proti němu v zákonné lhůtě podal již zmocněnec žalobce odvolání, není vadou, která by založila nezákonnost, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí odvolacím správním orgánem zrušeno. Krajský soud proto neshledává důvodnou žalobní námitku žalobce, že oznámení rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeho doručením žalobci nelze přiznat právní účinky.

Krajský soud neshledává důvodnou ani další žalobní námitku žalobce, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání. Usnesení ze dne 24.3.2014, jímž byl žalobce vyzván k odstranění neúplného odvolání bylo v souladu s požadavkem zmocněnce žalobce uvedeným v odvolání (odlišným od žádosti v plné moci) doručováno na jeho elektronickou adresu X. Přestože server úspěšně doručil usnesení na uvedenou elektronickou adresu, ovšem cílový server neodeslal oznámení o doručení, přistoupil správní orgán v souladu s ust. § 19 odst. 8 a § 20 odst. 1 správního řádu k doručení zásilky prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, přičemž k doručení zásilky došlo v souladu s ust. § 23 odst. 1, odst. 4 a § 24 odst. 1 správního řádu 22.4.2014 fikcí, tj. desátým dnem ode dne, kdy zásilka byla připravena k vyzvednutí, když adresát při doručování 11.4.2014 nebyl zastižen, byl vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl na poště ve lhůtě 10 dnů s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí 11.4.2014. Zásilka pak byla vložena do schránky 24.4.2014. Z uvedeného je nepochybné, že zmocněnec žalobce byl s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna. Lze současně dospět k závěru, že k doručení zásilky došlo již doručením na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, byť potvrzení přijetí datové zprávy dle § 19 odst. 8 správního řádu nedošlo správnímu orgánu. I kdyby bylo možno dospět k závěru, že správní orgán neučinil opakovaný pokus doručení rozhodnutí na e-mailovou adresu zmocněnce žalobce, je podstatné to, že k doručení zásilky došlo jiným nezpochybnitelným způsobem, tj. prostřednictvím držitele poštovní licence a jak výše

uvedeno, materiální funkce doručení byla naplněna. Ve lhůtě 5 pracovních dnů (ani později) odvolání doplněno nebylo.

Krajský soud má za to, že za tohoto stavu žalovaný nepochybil, pokud napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumal v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu v celém rozsahu.

Přisvědčit nelze ani námitkám, které se týkají skutkového a právního hodnocení věci správními orgány. Z ust. § 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů do 31.12.2014 vyplývá, že přestupku se podle citovaného ustanovení dopustí fyzická osoba tím, že v rozporu s § 6 odst. 1 a 2 téhož zákona nepřihlásí k registraci silniční motorové vozidlo nebo přípojně vozidlo, které hodlá provozovat na území České republiky. Přestupku podle § 83 odst. 1 písm. d) téhož zákona se fyzická osoba dopustí tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojně vozidla provozuje vozidlo, které je podle § 37 technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Z ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (zákon č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů) vyplývá, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Podle § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel (zákon č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů do 31.12.2014) každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, je povinen tato vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce. Podle § 37 písm. c) téhož zákona je silniční vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem. Námitce žalobce, že se vytýkaných přestupků nedopustil, neboť předmětné vozidlo neužil na pozemní komunikaci, neboť se pohyboval výhradně v soukromém areálu za účelem přemístění vozidla do autoservisu a že vozidlo neužil na pozemní komunikaci, jinými slovy zpochybňuje místo spáchání předmětných přestupků, krajský soud v situaci, kdy žalobce zvolil takovou strategii vlastní obrany, že se odmítl vyjádřit na místě samém v oznámení o přestupku, které ostatně odmítl také podepsat a jeho tvrzení, že vlastně řídil motorové vozidlo uvnitř areálu přiléhajícího k ulici Na Kopci, se objevuje až v podané žalobě, ačkoliv mohl uvedené namítat již v písemném vyjádření k přestupku (v oznámení o přestupku), což by byla naprosto přirozená reakce člověka, který bezpečně ví, že se přestupků nedopustil, a nic takového neuváděl ani za řízení před správním orgánem I. stupně a ani v průběhu odvolacího řízení, nepřisvědčil a považuje je za účelová. Uvedená žalobní tvrzení jsou zcela v rozporu s výpovědí policistů, kteří byli slyšeni jako svědci v řízení před správním orgánem I. stupně, které byly bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání a s ním korespondoval listinný důkaz v podobě oznámení přestupku a i úřední záznamy obou policistů. Není žádných pochyb o tom, že se skutek stal v Havířově v ulici Na Kopci, která začíná křižovatkou s ulicí Orlovskou a končí křižovatkou s ulicí Nad Tratí, tedy na pozemní komunikaci v této ulici a nikoli v areálu provozoven sídlících v Havířově v ulici Na Kopci, jak namítá žalobce.

Dle názoru krajského soudu, žalobce se daných přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění

pozdějších předpisů a § 83 odst. 1 písm. a), d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů do 31.12.2014 dopustil, naplnil jejich materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného, respektive správního orgánu I. stupně soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Správní orgány dostály své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, řádně se vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správních deliktů, když řádně odůvodnily naplnění skutkových podstat a výši stanovené sankce a v podrobnostech v tomto rozsahu krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s nímž se zcela ztotožňuje.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31.3.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně